

rikt i saa Henseende. Jeg vil anmode de ærede Herrer om at gennemgaae Loven samt de Aeter, der foreligge med Hensyn til dens Gjennemførelse, baade i Anmærkningerne til Finantsloven og den af Finantsudvalget i det andet Thing afgivne Betænkning, saavel som de andre Aeter, og jeg troer, at Enhver vil komme til den Anskuelse, at den er gennemført paa en Maade, der vidner om stor Omstgt, paa en Maade, der vidner om et meget stort Arbejde og en meget betydelig Omhu for de Bedkommende, som man maa i høi Grad respectere. At der desuagtet er fremkommen et Resultat, der i mine Tanker er i ligestrem Strid med Loven, er en anden Sag; dette er heller ikke en Bebreidelse, jeg gjør imod Ministeriet, men imod selve Loven. Naar man vil see hen til, at der er optaget et Tillæg af 80 Rd. for en enkelt Professor, fordi han kom til at staa anderledes, end Loven foreskriver, da forekommer dette mig at være utvivlsomt i Strid med selve Loven. Naar der er skaffet en anden Professor et betydeligt Tillæg for at bøde paa Lovens Bestemmelser — og i selve Anmærkningen hedder det, at Ministeriet for hans Bedkommende særlig anbefaler en Undtagelse fra de i § 3 givne Regler — da fremgaaer dette tydeligt at være i ligestrem Strid med Loven. For nogenlunde at kunne bedømme dette Forhold troer jeg, der er et Par af Principerne i den nævnte Lov, som jeg maa forsøge nærmere at oplyse.

Jeg skal overlade til enhver af Thingets ærede Medlemmer at afgjøre, om det kan ansees rigtigt, at alle Professorerne i de forskjellige Faculteter gageres paa samme Maade, eller om det, der hidtil har fundet Sted, at Professorerne i det medicinske Facultet lønnes lavere end de andre Professorer paa Grund af, at de i Videnskabens Interesse maae have Lægepraxis og som Følge deraf have særlige Indtægter foruden deres Gager, er det Rigtige; men, hvad enten man antager det Ene eller det Andet, forekommer det mig dog afgjort, at Loven burde afgjøre, hvilket Princip der skal gjælde. Efter § 4 sættes alle Professorer lige, der opstilles en Skala for de normerede Professorer i samtlige Faculteter, og

Gagen ansættes med Alderstillet, men i § 11 findes en Bestemmelse om, at, forsaavidt Noget ved Loven faaer en Forhøielse i Gage af mere end 30 Procent af hans nuværende Gage, saa skal han ikke have et større Tillæg end disse 30 Procent. Dette er ligestrem myntet paa det medicinske Facultet, og da nu dettes Professorer ikke erholde den Gage, der er bestemt i § 4 af Loven, bliver Spørgsmaalet: hvad er Regel og hvad er Undtagelse? At naturligtvis denne Bestemmelse om de 30 Procent har virket paa en høist forunderlig Maade, er ganske naturligt. En af Professorerne har saaledes faaet 820 Rd. mindre, end han skulde have efter § 4, og endda faaet en Forhøielse af 480 Rd.; en anden har faaet 200 Rd. mindre, end han skulde have efter § 4, og endda faaet en Forøgelse af 500 Rd. og en tredje gaaer op fra 600 Rd. til 1300 Rd. uden Afkortning med Hensyn til de 30 Procent, fordi man, naar der i Slutningen af § 11 staaer, at der ved den i denne Paragraph nævnte Nedsættelse i Gage ikke maa gaaes ned under 1500 Rd., deraf har sluttet — og det er en Lector, der her er Tale om — at den Gage, der skulde tillægges denne Lector, maatte være 1300 Rd. Sagen ligger ganske simpelt deri, at i Lovens § 11 er det glemt Noget. Naar det nemlig hedder, at Gager ikke skulde gaae ned under 1500 Rd., har man sigtet til den første Bestemmelse i § 4, hvor det hedder, at normerede Professorer ved den første Ansættelse faae 1500 Rd. aarlig, men man har overseet, at der i denne Paragraph tillige staaer en Bestemmelse for Gager for Lectorer og Docenter, og at disse begynde med en Gage af 1000 Rd. og efter 3 Aar faae 1300 Rd. Da nu den omtalte Lector har været ansat i 3 Aar, har man formeent, at han kunde tilkomme disse 1,300 Rd., uagtet der staaer i § 11, at Gagen ikke kan gaae ned under 1,500 Rd. Jeg er ikke Jurist nok til at kunne afgjøre dette Spørgsmaal; men jeg veed ikke, om vedkommende Lector, dersom han søgte Ministeriet for Doustolene og sagde: „Her staaer, at jeg kun skal have 30 Procent Tillæg af min nuværende Gage, men denne maa dog ikke gaae ned under 1,500 Rd.“, om han da ikke vilde vinde sin Sag for Retten.